

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **G. E. S.**, zast. Mgr. Bc. Martinem Kůsem, advokátem, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. CPR-16882-3/ČJ-2017-930310-V261, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2019, č. j. 2 A 49/2019 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 1. 2019, č. j. CPR-16882-3/ČJ-2017-930310-V261, zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí ze dne 24. 5. 2017, č. j. KRPA-190382-16/ČJ-2017-000022, kterým Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, odbor cizinecké policie, žalobci uložila správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodů 8 a 9 a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců a současně určila dobu k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 9. 2019, č. j. 2 A 49/2019 - 18, žalobu jako opožděnou odmítl. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno tzv. fikcí dne 14. 2. 2019 na doručovací adresu, kterou uvedl v rámci odvolání. Jelikož žalobu podal až dne 29. 7. 2019, je žaloba opožděná, neboť posledním dnem zákonné desetidenní lhůty k podání žaloby bylo pondělí 25. 2. 2019. I pokud by soud připustil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 30. 5. 2019, byla by i v tomto případě žaloba opožděná,

neboť příslušná lhůta by uplynula dne 10. 5. 2019 (správně 10. 6. 2019 - pozn. NSS) s tím, že však žaloba byla podána až 29. 7. 2019.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní zdůraznil, že v rámci výsledku požádal o doručování písemností na svou adresu v USA. Skutečnost, že v rámci odvolání uvedl kontaktní adresu, nevede k závěru, že by se jednalo o žádost o doručování na kontaktní adresu ve smyslu § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a odkázal v dané souvislosti i na odbornou literaturu. Stěžovatel tedy byl celou dobu v dobré víře, že mu bude rozhodnutí doručeno na adresu v USA. Současně doplnil, že byl dne 30. 5. 2019 na existenci rozhodnutí toliko upozorněn ze strany kriminální police, neboť mu nebyl předán stejnopis rozhodnutí. Stěžovatel si je vědom, že v důsledku nedoručení rozhodnutí podal předčasnou žalobu a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu požaduje, aby mu rozhodnutí žalované bylo řádně doručeno. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil napadené usnesení a vrátil věc Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se nechce k rozhodovací činnosti soudu vyjadřovat s tím, že v postupu svém, ani soudu nevidí žádné pochybení. Proto navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí i odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.“

[9] Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi stěžovatelem a žalovanou je sporná otázka, zda měla žalovaná doručit žalobou napadené rozhodnutí na adresu, kterou označil za doručovací v rámci výsledku prováděného dne 24. 5. 2017 (tj. adresa pobytu stěžovatele v USA), anebo zda měla žalovaná doručit napadené rozhodnutí na adresu, kterou stěžovatel označil jako kontaktní v rámci odvolání ze dne 28. 5. 2017 proti rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. kterou jako kontaktní označil i v rámci podání označeném jako vyjádření nesouhlasu s pokutou ze dne 1. 6. 2017 (tj. na adresu pobytu v České republice).

[10] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem napadeného usnesení, že pokud stěžovatel v rámci odvolání výslovně uvedl konkrétní kontaktní adresu, jedná se o adresu, na kterou mu mělo být doručeno i rozhodnutí o odvolání. Podle Nejvyššího správního soudu právě

pokračování

uvedení adresy odlišné od původně uvedené jednoznačně svědčí o vůli stěžovatele, aby mu žalovaná rozhodnutí doručila právě na nově uvedenou adresu. Nejvyššímu správnímu soudu přitom není zřejmé, z jakého odlišného důvodu by stěžovatel novou kontaktní adresu uváděl, pokud neměl zájem, aby mu na ní bylo i rozhodnutí žalované doručeno. Proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že ve skutečnosti chtěl, aby mu žalovaná doručovala písemnosti na adresu v USA.

[11] S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba byla skutečně podána opožděně, a Městský soud v Praze se jí proto nemohl věcně zabývat. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 14. 2. 2019 na doručovací adresu, kterou uvedl v rámci odvolání s tím, že posledním dnem zákonné desetidenní lhůty k podání žaloby bylo pondělí 25. 2. 2019. Jelikož stěžovatel žalobu podal až dne 29. 7. 2019, byla žaloba opožděná.

[12] Tvzení, že stěžovatel měl být na existenci žalobou napadeného rozhodnutí jen upozorněn kriminální policií dne 30. 5. 2019, není z hlediska posouzení včasnosti podání žaloby rozhodná. Jelikož totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovateli bylo žalobou napadené rozhodnutí řádně doručeno na českou doručovací adresu, nezabýval se již během lhůty pro podání žaloby, která by se odvíjela od jiného způsobu doručení.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Městský soud v Praze tedy dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel podal žalobu opožděně, v důsledku čehož není naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu